

Emilia MARDARE

În timp ce citești
eu trăiesc

EU

I

un gard ghimpat e deja o familiaritate
mă schimb
nu vreau asta dar o fac pentru tine, pentru noi
te văd stingheră alergând pe gresia crăpată
zgomotele stridente și mișcările bruște aduc
aminte de casă

un televizor stricat
static
voci se chinuie să-și facă loc prin rândurile
tale dar se abțin
asta ți-ai dorit?

încălzește-mă cu un brânci
deschide televizorul
lustra ta pentru copii mici te privește
sufletul face tumbe printre liniile de portativ
când ai răs ultima dată cu adevărat?

III

mă zbat cu freamăt și urlu, strig
și nu mă aude nimeni.
oare nu mai vorbește nimeni această
limbă ascunsă pe care am găsit-o
în mine?

cum am putut fi mute atâta timp,
când din stomacul meu radiază curcubeie
orbitoare?
dualitatea asta nu-mi face bine.
m-aș culca etern
pe patul umed al unei mame văduve.

azi este altfel

de când m-am trezit
în pustiul minții mele
s-au întâmplat trei lucruri înfiorătoare:

1. orchestra s-a destrămat
2. toți au dispărut
3. ceasurile merg la o viteză mai mare

m-am stricat,
ori trăiesc în iluzia
separării?

a

am căzut undeva mov,
și păpușile nu mai vor să ne jucăm,
decât dacă le spun despre acest joc nou:
arbitrul decide cum se vor îmbrăca și cum
vor vorbi.
dacă nu ascultă le dau la câțel
care se va asigura că tot ce e frumos la ele
dispare
și pot fi aruncate.